

som medfører, at mange danske Undersaatter altid ville have Interesser, som de der maade varetage, og at saadanne Interesser undertiden trange til Understøttelse fra Diplomatens Side. Hvad angaaer Hansestæderne, samt Oldenborg, Mecklenborg og Hannover, maade de kaldes vore Nabolande; uagtet der er en Flod mellem os og dem. Disse Bemærkninger ere vel ganske almindelige; men jeg maa gjentage, hvad jeg allerede tidligere har sagt, at, medens det aldrig skal lægges mig til Last, at have beholdt en diplomatisk Post, som kan undværes, maa jeg ansee det baade ønskeligt og nødvendigt, at der paa nærværende Finanslov opføres det af Regjeringen foreslaaede Beløb. Hvad angaaer den Budgetsum, der er foreslaaet til den periodiske Presses Afbenyttelse, maa man ikke overse, at der derunder ogsaa er indbefattet Abonnement paa Aviser, navnlig paa alle de Aviser, som ere nødvendige i Handels- og Consulates Departementet, og som ere overmaade mange og kostbare; ligeledes er herunder indbefattet alle de Aviser, som bruges og maade holdes ved de forskjellige Gesandtsfaber. Naar man derfor troer, at man, ved at nedsætte denne Sum, saa betydeligt, som er foreslaaet af en enkelt æret Rigsdagsmand, eller blot saameget, som er foreslaaet af det ærede Udvalg, kan tilvejebringe et Resultat, hvormed Udenrigsministeren kan være tjent, saa befinder man sig i saa Henseende i en betydelig Bidsfarelse. Kan Udenrigsministeriet hjælpe sig med en mindre Sum end den, som er foreslaaet, saa vil den blive sparet.

Der er ligeledes gjort nogle Bemærkninger angaaende Omkostningerne ved Remitteringen af Gager. Jeg skal tillade mig i saa Henseende gjentagende at bemærke, at denne Remittering aldeles ikke gaaer igennem Udenrigsministerens Hænder, og at Udenrigsmini-

steriet kun høist nødig vil overtage denne Sag, som egentlig ikke henhører under dets Ressort, idet det ikke har den i saa Henseende specielle Sagkundskab. Der kunde altsaa være Spørgsmaal, om der ikke kunde spares Noget ved at overdrage Remitteringerne til et eller andet Handelshuus, og om det er rigtigt, saaledes som hidtil er skeet, at overdrage dem til Finansministeriet. Det Sidste har imidlertid været en temmelig lang Praxis, og Udenrigsministeriet har meent, at Finansministeriet forstod sig paa de Ting.

Naar Udgiftsvosten til Courerer og Andre nedsættes med 5,300 Rbd., er der vel stillet i Udsigt, at Udenrigsministeren dog gjerne kan erholde de flere Penge, som behøves, og opføre dem paa en senere Tillægsbevilling. Jeg kan imidlertid ikke nægte, at, naar Udenrigsministeren erklærer at maatte forudsee, at i den Periode, som den foreliggende Finanslov angaaer, vil en saa stor Nedsættelse sandsynligvis ikke kunne skee, saa bør Udenrigsministeren dog staae til Troende, saameget mere som hans Udtrede ikke er i Strid med de nærværende Forhold i Europa. Der er vist Ingen, som antager, at Alt er ordnet for vort eget Fædrelands Bedkommende eller for andre europæiske Magters Bedkommende, og der er virkelig Ingen, som kan troe, at vi nu allerede ere komne til det Punkt eller kunne siges i den nærmeste Fremtid at ville komme til det Punkt, at Landets Diplomatie vilde være berettiget til i den Henseende at ansee Alt som i dybeste fredelige Tilstand og roligt lægge Hænderne i Skjød. Jeg troer derfor, at den ærede Rigsdag enten vil sætte Udenrigsministeren i Forlegenhed eller i den Nødvendighed at recurrere til en Tillægsbevilling, naar man stryger en saa stor Deel af denne Post, som af Udvalget er foreslaaet.